

således, at dispensationskompetencen vedrørende de almindelige bebyggelsesregulerende bestemmelser, der foreslås overført fra byggelovene, i vid udstrækning tillægges kommunalbestyrelsen. For at undgå at behandlingen af et betydeligt antal konkrete sager alligevel sker i ministeriet, foreslås det endvidere, at kommunalbestyrelsens afgørelser navnlig i dispensationssager ikke skal kunne påklages til anden administrativ myndighed.

Lovforslaget kan i disse henseender opfattes som et led i bestræbelserne på at undgå overflødig dobbeltadministration, og en række af lovforslagets bestemmelser er således i overensstemmelse med indstillingerne i rapporten fra boligministeriets arbejdsgruppe om dobbeltadministration, afgivet i oktober 1973.

Det fjerde hovedsigte med lovforslaget er at skabe bedre muligheder end hidtil for *offentlighedens* medvirken i den kommunale planlægning. De gældende regler om fremlæggelse af forslag til byplan- og bygningsvedtægter tilgodeser ikke i tilstrækkelig grad det behov for information og medborgerindflydelse, som er blevet stadigt stærkere gennem den sidste halve snes år. Som anført nedenfor i bemærkningerne til de pågældende bestemmelser har kommunerne i vidt omfang suppleret den lovpligtige formelle fremlæggelse af byplaner med forskellige former for oplysningsvirksomhed, herunder borgermøder o. lign. Dette har ikke mindst været tilfældet i forbindelse med dispositionsplanlægningen, selv om der ikke findes lovbestemmelser om denne betydningsfulde planlægningsvirksomhed.

I lovforslaget tilgodeses behovet for øget offentlighed bl. a. ved bestemmelser om, at kommunalbestyrelsen skal offentliggøre alternative skitser til offentlig debat, inden et dispositionsplanforslag kan vedtages af kommunalbestyrelsen. De foreslåede bestemmelser herom udgør en nøje parallel til bestemmelserne i lands- og regionplanloven om regionplaners tilvejebringelse. Også for så vidt angår lokalplaner indeholder lovforslaget bestemmelser om offentlighedens medvirken og om en forbedret underretning om et planforslag til dem, der berøres af det.

Forholdet til lands- og regionplanlægningen.

Loven om lands- og regionplanlægning (lov nr. 375 af 13. juni 1973) indeholder som ovenfor nævnt bestemmelser om den sammenfattende fysiske planlægning på det amtskommunale og det statslige niveau. Særlig for hovedstadsområdet indeholder loven om regionplanlægning i hovedstadsområdet (lov nr. 376 af 13. juni 1973) bestemmelser om den

sammenfattende fysiske planlægning i denne del af landet.

Der er en nær sammenhæng mellem regionplanlægningen og kommuneplanlægningen ifølge nærværende lovforslag.

Denne sammenhæng kommer først og fremmest til udtryk ved, at regionplaner, dispositionsplaner og lokalplaner — omend med forskelligt indhold og detaljeringsgrad — alle er planer for afgrænsede geografiske områder, der for så vidt er sammenfaldende, som der er tale om planer for henholdsvis en amtskommune, en kommune og et nærmere angivet område inden for en kommune.

Sammenhængen understreges endvidere af den måde, hvorpå plantyperne supplerer hinanden. Medens regionplanen angiver regionens samlede struktur i lyset af landsplanlægningen, kan kommunernes fysiske planlægning i forhold til regionplanlægningen anskues som udfyldende og konkretiserende. Ved dispositionsplanen fastlægges hovedstrukturen i den enkelte kommune inden for rammerne af regionplanlægningen, og igennem lokalplaner konkretiseres planlægningen på den enkelte faste ejendom i form af bindende retsfor skrifter.

De ovennævnte regionplanlove er først trådt i kraft den 1. april 1974, og i de fleste amtskommuner uden for hovedstadsområdet er regionplanarbejdet kun lige påbegyndt. Det må forventes, at der vil gå nogle år, før der kan foreligge godkendte regionplaner for hele landet. Arbejdet er omfattende, og lands- og regionplanloven foreskriver en tilvejebringelsesprocedure, der under løbende forhandlinger mellem amtsrådet og kommunalbestyrelserne omfatter kommunernes udarbejdelse af oplæg til regionplanen, amtsrådets udarbejdelse af alternative skitser til regionplanen, offentlighedens medvirken og amtsrådets vedtagelse af det endelige regionplanforslag, indtil den endelige regionplan godkendes af miljøministeren.

Det er påkrævet, at der sikres såvel en sammenhæng mellem regionplanlægningen og den kommunale dispositionsplanlægning som en kontinuitet i dispositionsplanlægningen efter den hidtidige praksis og de nu foreslåede nye regler.

I førstnævnte henseende må fremhæves, at den kommunale dispositionsplanlægning selvsagt må være i overensstemmelse med regionplanlægningen. Det vil derfor kunne være betænkeligt at søge en dispositionsplanlægning efter de nye regler forceret frem parallelt med udarbejdelsen af regionplanerne. De kommunale oplæg til regionplanlægningen må forventes at skulle afgives til amtsrådene, inden nærværende lovforslag kan blive vedtaget. Baggrundsmaterialet for disse oplæg vil være af stor